

banken kan fritages for Forpligtelsen til at indløse de af Banken udstedte Sedler med Guld, udskydes til Udgangen af Marts Maaned 1924. Hvis Forholdene i Februar Maaned giver Anledning dertil, hvad jeg gaar ud fra, vil det altsaa blive nødvendigt for Regeringen paa ny at fremsætte Lovforslag om Fristens Forlængelse. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Justitsministeren af Christmas Møller angaaende Rigsadvokatens Motivering af Undladelsen af at appellere Østre Landsrets Dom over Direktør Harald Plum.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 2025).

Forespørgeren (Christmas Møller): Havde vi her i Tinget indført den engelske Spørgetime, vilde der ikke have været saa længe mellem Spørgsmaal og Svar, og Offentligheden vilde have faaet Svar paa Spørgsmaalet, da Sagen var aktuel. Landmandsbankkommissionen i Henhold til Loven af 21. September 1922 foranstaltede ifølge sit Mandat Forundersøgelse af Transatlantisk Kompagni, og i Henhold til Anklageskrift af 21. Juli 1923 tiltalte Direktør Harald Plum til Straf bl. a. efter Straffelovens strengeste Bedrageriparagraf, nemlig § 251. Østre Landsret afsagde Dom i Sagen den 10. November og fulgte kun i meget ringe Grad Anklageskriftet. Paa Spørgsmaalet, om Rigsadvokaturen vilde appellere Dommen til Højesteret, har den fungerende Rigsadvokat til Dagbladet „Politiken“ udtalt følgende, som jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse. I „Politiken“ for 24. November udtaler den fungerende Rigsadvokat: „Den foreliggende Dom statuerer, at Direktør Plum har gjort sig skyldig i bevidst urigtig Regnskabsaflæggelse, og selv om denne Dom ikke falder sammen med Anklagemyndighedens Opfattelse af Domfældtes Forhold, er man dog vejet tilbage for at indbringe Sagen for Højesteret paa Grund af dens kolossale Omfang og Bevismaterialets Uhaandterlig-

hed.“ Direktør Plums Forsvarer, Højesteretssagfører Holten-Bechtholshelm har senere offentlig i „Berlingske Tidende“ for 25. November polemiseret mod denne Udtalelse. Udtalelsen er ikke dementeret, og man har derfor Ret til at gaa ud fra, at den er rigtig. Denne Motivering af at undlade Appel er efter mit Skøn i alle vigtige Henseender usømmelig. Den er usømmelig overfor anklagede, idet den fungerende Rigsadvokat udenretlig beskylder denne for Bedrageri, og dertil har han ingen Ret uden at gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at føre denne Anskuelse til Sejr. Den er usømmelig overfor Dommerne i Østre Landsret, idet den udenretlig beskylder disse for at have dømt forkert. Den er usømmelig overfor Højesteret, idet det siges, at Sagen er for kolossal og uhaandterlig for denne vor øverste Domstol, men den er navnlig usømmelig overfor Retsbevidstheden i Folket, den siger med et populært Udtryk, at de smaa Tyve hænger man, de store lader man løbe, den siger til alle Forsvarere fremtidig: Gør en Sag saa indviklet og uhaandterlig som muligt, saa faar jeres Klient i hvert Fald en Chance for en hurtigere Afgørelse, idet det kan ventes, at Sagen ikke føres videre. Endelig er Udtalelsen efter mit Skøn i Strid med Retsplejeloven. I Retsplejeloven tales intetsteds om, at man skal motivere Undladelsen af Appel; i §§ 943 og 944 tales der om, hvorledes Appel kan motiveres, nemlig ved, at Rettergangsreglerne er tilsidesat, ved, at Straffeloven er urigtigt anvendt, ved, at Straffens Størrelse staar i et ikke passende Forhold til Brøden, ved, at der er en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, og flere andre Grunde, men der staar selvsagt intetsteds, at kun naar en Sag er af ringe Omfang og haandterlig, skal dette være en særlig Appelgrund. Alle er sikkert enige om, at vi hurtigst muligt bør komme ud af Opgørelsen af Krigs- og Krisetidens Forhold, men det gaar ikke an, at Afslutningen paa alt dette bliver til Skade for Retsbevidstheden, og det vil det være, om Rigsadvokatens Motivering fik Lov til at staa uimodsagt. Man kan undlade Appel, men ikke med den her nævnte offentlig fremsatte Motivering. For at denne den fungerende Rigsadvokats Udtalelse ikke skal staa som Afslutningen paa Sagen har jeg stillet min Forespørgsel og givet Justitsministeren en forhaabentlig kærkommen Lejlighed til at svare paa min Forespørgsel, der er denne:

Billiger Justitsministeren, at Rigsadvokaturen har motiveret Undladelsen af